

Farkas István

Az ingaóra

Finom, halk, méltóságtejes ketyegése olyan, mint a csendes őszi eső, vagy kemény télben a havazás. Megnyugtató. A fényesre tisztított rézंगा kis mozgó fénye a sötétedő szobában az egyetlen életre utaló jel. Igen, él. Ismét él. Évtizedekig csak dísz volt szobák falán.

Története messzire nyúlik vissza a múlt századba, de már ki emlékszik rá? Talán anyám tudna még mesélni róla, vagy apám, ha élne. Nem a családi örökség darabja. Valamikor az 56-os nagy mozgások idején került hozzánk néhány kép és bútor társaságában. Gazdái nálunk hagyták őket ideiglenesen – örökre. Sokáig a hallban lógott, bár ott már volt egy őshonos kakukkos óra. Talán ebből származott a sértődöttség. Egy darabig még járt, aztán megállt, és hiába húzta fel apám, nem akart együtt ketyegni tovább a kakukkossal. Nem is volt odavaló. A hall a családi találkozóhely volt, ahol este a vacsoraasztalnál mindenki összejött. Egész nap csend volt, de ilyenkor aztán megtelt élettel. A kakukkos nagyon jól ment ehhez a légkörhöz, sőt harsány kakukkolása még fokozta is a hangulatot. Az ingás meg csak állt és hallgatott. Évekig.

Aztán szétszóródtunk. A hallba csend költözött már este is. Most már illett volna oda a finom, halk ketyegés,

de már nem volt, aki életre keltse, és lassan már nem is lett volna kinek.

Hosszú vándorlás kezdődött. Székesfehérvár, majd vissza Kőbányára, s végül Zugló. Huszonkét évig tartott. Közben mindig voltak vele kísérleteim, de néhány napi bizonytalan járáson, lökdösésen kívül nem sikerült mást elérnem. Gondoltam én minderre: a betonfalra, a ház előtt minden éjjel eldübörgő lánctalpasokra, az öregkori kopásokra, de az igazságra csak nemrég jöttem rá. Ercsiben jártam egyik hétvégén. Barátaim hívtak meg egy kis beszélgetésre, diavetítésre, őszben a tavasz és a nyár felidézésére, betonfalak között őzek, pillangók és szarvasok között járásra. Korán érkeztem. Bementem a kocsmába egy kávéra. A kocsmá fal a sötét mögött tele volt ereklyékkel. Focisták, csapatok fotói, tróféák, kupák és zászlók között ott függött a falon egy gyönyörű ingás óra üres doboza. Pontos mása volt az enyémnek, csak a nagyobb fajtából való. Olyan fajta, amilyennek már tér kell. Nagy terem, magas, lehetőleg boltíves fal. Kolostorok ebédlőiben látni ilyeneket. Kérdeztem is, hol az óra belőle?

– Karbantartáson van a kedves – mondta a kocsmáros, nagydarab, ősz hajú, kerekkepű idősebb ember, és már áradt is tovább belőle a szó.

– Tudja, uram, az ilyet szeretni kell. Ez érzékenyebb, mint az asszonyok, pedig azokról is tudnék pár dolgot mesélni. Ennek lelke van. Évente le kell venni, megtisztítani, kifényesíteni, megolajozni, beállítani. És ez még semmi. Ha a dobozával nem bánik ugyanígy, akkor is baj van. Hajszálpontosan függőbe kell állítani mind a két irányban. Ha elindult, akkor már nincs baj. Egy évig hozzá sem kell nyúlni. Nem is szabad. Csak reggelente kell köszönni neki, napközben néha beszélgetni vele, és este, mielőtt leoltom a villanyt, elmondjuk együtt az Urangyalát.

Mikor este hazaértem, tele volt a fejem a beszélgetés és az utazás élményeivel. Csak napok múlva jutott eszembe a kocsmáros. Odamentem az órához, és szeretettel néztem rá. Nagyon magányosnak látszott. Olyannak, mint bármelyik kép a falon, vagy azok a könyvek, melyeket még gyermekkoromban olvastam, és azóta sem nyúltam hozzájuk. Megsajnáltam. Gyere – mondtam neki halkán –, játsszunk valamit együtt. Felségem, Mary a dobozát vette gondjaiba, én pedig nekiálltam a szerkezetnek. Aztán napokig csak barátkoztunk. Ő ketyegtet egy kicsit, én pedig álltam és hallgattam. Aztán megállt, és akkor én jöttem. Állítottam rajta, és ő csendben tűrt. Aztán előlről kezdtük. Talán három hétig is eltartott, míg kezdte jól érezni magát. Amint megállt, kezelembé vettem, és ez jólesett neki. Aztán rájöttem, hogy tényleg nem lehet másképpen elérni a boldogságát, csak a naponkénti többszöri üdvözléssel és beszélgetésekkel. Most már hetekig megállás nélkül mesél, ha csend van körülötte. Csak az idegeskedést, a kapkodást és a veszekedést, a hamis hangokat viseli nehezen. Olyankor reggelre megáll. Mindaddig nem hajlandó újra indulni, amíg nem ajándékozom neki teljes figyelmemet.

Az öreg kocsmáros mindent tudott az ingaórák lelkéről. És az asszonyokéről is.

